

Jamsai

Jamsai

ทดลองอ่าน

Jamsai

ทดลองอ่าน

Jamsai

ทดลองอ่าน

ประมุขเจ้าหัวใจ
ชุด จอมคนเจ้าหัวใจ

โม่เหยียน 莫顏 เจียน
พวงหยก แปล

มาดามชาร์ค

คือทุกสิ่งที่คุณรัก

"เกี่ยวก้อยทำสัญญาแล้ว ประทับตราประจำตัวก็ประทับแล้ว ห้ามผิดสัญญาล่ะ"

หึๆ ดีที่สุดเลย! ชายผู้นี้หน้าตาดีสูงมั่งมี ทำทางไม่น่ามีเรื่องด้วย แต่เอาเข้าจริง กลับรับมือได้ง่ายดายเช่นนี้ ยั่วยวนเพียงนิดก็สยบแทบชายกระโปรงนางแล้ว สนตะพายง่ายจริงๆ!

ชาลู้จ้องมองใบหน้าหลังลำพองตนของฝ่ายตรงข้าม ลูกไฟร้อนรุ่มวาบเข้ามาในแวตเฉยชา "ตราประจำตัวไม่ได้ประทับกันเช่นนั้น"

หญิงสาวหุบยิ้ม ทำหน้านางน "ไม่ได้ประทับเช่นนั้น? แล้วประทับเช่นไร"

เขาไม่ตอบ หากแต่ยกมือประคองท้ายทอยเล็กข้างโบนางเข้ามาใกล้ แล้วประทับริมฝีปากลงไป คราวนี้ไม่ใช่สัมผัสผิวเนียนเหมือนอย่างครั้งแรก หากแต่ปลายลิ้นอุ่นจัดแทรกผ่านเข้าไปในโพรงปาก ดัดเก็บเกี่ยวความหอมหวานในนั้น มอบจุมพิตเร้าร้อนอย่างแท้จริงให้

นี่ต่างหากตราประทับและข้อแลกเปลี่ยนที่เขาต้องการ

มากกว่ารัก

ประมุขเจ้าหัวใจ ชุต จอมคนเจ้าหัวใจ

ไม่เหยียน เซียน พวพหยก แปล

《蟲王》 莫顏 Mo Yan 著

Copyright © 2008 Treetype Publishing Co., Ltd.

Thai translation copyright © 2019 Jamsai Publishing Co., Ltd.

Thai edition arranged through Pelican Media Agency Ltd., Taiwan

All Rights reserved

สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537

เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสือ ISBN 978-616-06-2344-0

ภาพประกอบ วิลเลียม

จัดพิมพ์โดย

Jamsai

บริษัท แจ่มใส พับลิชชิ่ง จำกัด

285/33 ถนนจรัญสนิทวงศ์ แขวงบางขุนศรี

เขตบางกอกน้อย กรุงเทพฯ 10700

โทรศัพท์ 0-2840-4800 โทรสาร 0-2840-4801

อีเมล editor@jamsai.com

เว็บไซต์ www.jamsai.com

จัดจำหน่ายทั่วประเทศโดย

บริษัท อมรินทร์ บুক เซ็นเตอร์ จำกัด

108 หมู่ที่ 2 ถนนบางกรวย-จตุรนต์

ตำบลมหาสวัสดิ์ อำเภอบางกรวย จ.นนทบุรี 11130

โทรศัพท์ 0-2423-9999 โทรสาร 0-2449-9561-3

เว็บไซต์ www.naiin.com

ราคา 189 บาท

Printed on Green Read Paper
www.facebook.com/greenreadpaper

คำนำ

เปิดศักราชใหม่มาครานี้ มากกว่ารักก็หิบบชุด 'จอมคนเจ้าหัวใจ' ขึ้นมาบัดฝุ่นใหม่
อีกครั้งหนึ่งค่ะ สำหรับใครที่ชื่นชอบผลงานของท่านโม้เหียน ห้ามพลาดนิยาย
ชุดแรกๆ นี่ที่เคยสร้างความประทับใจให้กับท่านนักอ่านมาแล้วเด็ดขาดเชียวนะคะ
โดยที่ตัวละครจะต่อเนื่องกันทั้งสี่เล่มซึ่งควรอ่านเรียงกัน ดังนี้

1. แม่ทัพเจ้าหัวใจ
2. จอมมารเจ้าหัวใจ
3. เจ้าสำนักเจ้าหัวใจ
4. ประมุขเจ้าหัวใจ

โดยพระเอกของแต่ละเล่มนั้นล้วนเป็นยอดฝีมือที่เก่งฉกาจ รูปร่างและบุคลิก
แตกต่างกันไป มั่นใจได้เลยว่าบรรดาพระเอกเหล่านี้จะมากุมหัวใจของทุกคนได้อย่าง
ไม่ยากเย็นแน่นอน

ทุกคนคงจะสงสัยในเมื่อนางเอกแห่งสำนักเขียนซานทั้งสามคนไปมีคู่กันหมด
แล้ว 'ประมุขเจ้าหัวใจ' นี่จะเป็นใครไปได้อีก นางเอกของเรื่องนี้ก็คือ 'ฉู่เสวียน'
น้องสาวแสนซนแห่งจอมมารเหมียวเจียงนั่นเองค่ะ

เมื่อพี่ชายตัวดีคิดจะจับนางแต่งออกไปอยู่ที่อื่น ฉู่เสวียนจึงต้องหนีออกจาก
เหมียวเจียง ในช่วงเวลานั้นเองนางก็ได้พบกับบุรุษลึกลับ คนที่ลั่นวาจาวานับจากนี้ไป
นางจะไม่สามารถไปจากเขาได้ เพียงแค่นี้ก็รู้สึกอยากเป็นนางเอกกันแล้วใช่ไหมคะ
แต่ถ้าอยากรู้ว่าความรักของคู่สุดท้ายนี้จะลงเอยอย่างไร ท่านนักอ่านต้องไป
ติดตามกันต่อแล้วค่ะ และหากจะให้ครบอรรถรสท่านนักอ่านอย่าพลาดเรื่องอื่นๆ
ในชุดเดียวกันนี้ด้วยนะคะ

ด้วยไมตรีจิต

สำนักพิมพ์แจ่มใส

แนะนำตัวละคร

- * ภู่เสียน
สาวน้อยแสนคนผู้มีฐานะเป็นถึงน้องสาวของจอมมารแห่งเหมียวเจียง แม้ฝีมือวรยุทธ์ของนางจะไม่สูงส่ง แต่เรื่องคุณธรรมน่านิมนางมีอยู่อย่างเต็มเปี่ยม
- * ภู่อิน
จอมมารแห่งเหมียวเจียงผู้เชี่ยวชาญการใช้พิษภายนอกดูสุภาพเรียบร้อย แต่ความจริงแล้วนิสัยโหดเหี้ยมอำมหิต ฆ่าคนได้เพียงกะพริบตา
- * ซาอู่จี้
ชายหนุ่มผู้สืบทอดวิชาควบคุมแมลงพิษจนมีชื่อเสียงเลื่องระบือไปทั่วยุทธภพและได้รับฉายาว่าจอมพิษ เป็นคู่ปรับตัวฉกาจของภู่อิน
- * ตัวนอวี้อี
แม่ทัพหนุ่มผู้องอาจห้าวหาญ บังคับบัญชาการกองทัพยัคฆ์ซึ่งได้ชื่อว่าเป็นกองทหารฝีมือเยี่ยมเต็มไปด้วยทหารกล้ากร้าว เชี่ยวชาญการศึก
- * สู้ยหลังเออร์
ภรรยาของภู่อิน นางมีวิชาตัวเบาเลิศล้ำ ไร้ผู้ใดเทียบเทียม เรื่องหนีเอาตัวรอดนางจึงนับเป็นยอดฝีมือในระดับแนวหน้า

สำนักพิมพ์พีแอนด์ไอ ขอร่วมเป็นส่วนหนึ่ง
ของการสร้างวัฒนธรรม 'การอ่าน' ให้เกิดขึ้นในสังคมไทย

ร่วมพูดคุย เสนอแนะ กับนิยายชุดมากกว่ารักได้ที่

www.facebook.com/morethanlovebook

7

"ช่วยด้วย..."

เสียงหวีดร้องขอความช่วยเหลือดังโหยวนก้องสะท้อนท่ามกลางหุบเขา ภายในป่าช้าอันรกร้าง หญิงชาวบ้านนางหนึ่งกำลังตั้งหน้าตั้งตาว้าง อย่างไม่คิดชีวิต ดวงหน้าแดงซีดขาวด้วยความพริ่นพริง เหลียวมองกลับไป เป็นระยะอย่างหวาดหวั่น สาเหตุที่ทำให้นางวิ่งอย่างเอาเป็นเอาตายเช่นนี้ ก็คือเหล่าชายฉกรรจ์ที่กำลังพยายามไล่จับนางนั่นเอง

วิ่งเข้า! วิ่งเข้า!

สถานการณ์ในตอนนี้อู่ว่ากับว่าหากคนเหล่านั้นจับตัวได้ จุดจบของนางคือการถูกทิ้งเสื้อผ้า จับแยกขาออกแล้วยำยีปีทา

มีโยกิ้งไม้จะขีดข่วนผิวเนียนจนเจ็บแสบแค่ไหน มีโยคมกรวดคมหิน บนพื้นจะทิ่มตำฝ่าเท้าจนเจ็บระบมเพียงไร นางก็หาได้ใส่ใจไม่ เพราะ สิ่งเหล่านั้นไม่ได้ทำให้นางหวาดกลัวเท่าชายหนุ่มที่สละยืมเหย้ามเกรียม

อยู่ข้างหลัง

แต่ผีเท้าของนางไหนดจะวิ่งได้เร็วเท่าชายฉกรรจ์ร่างสูงใหญ่
ไม่ทันไรนางก็ถูกชายหนุ่มสามคนที่ไล่ตามจนทันล้อมเอาไว้

"ไม่นะ...ได้โปรดเถอะ..." น้ำตาหยดใส่ไหล่บ่าแบกแก้มเนียนด้วยความ
หวาดกลัว

ชายหนุ่มเหล่านั้นจับจ้องเรือนร่างอันบอบบางแล้วส่ายยิ้ม
เลียปากอย่างหยาบโลน เสียงวอนว่าของนางมีแต่จะปลุกสัญชาตญาณ
สัตว์ป่าในตัวพวกเขาให้ยิ่งลุกโชนขึ้นเท่านั้น

"หึๆ"

ดวงตาที่นกระหายสามคู่ฉายแววสนุกสนานกับอาการลนลานของเหยื่อ
ที่จนตรอก รื่นรมย์กับความตื่นตระหนกของนาง เรือนร่างเฝ้าหวงที่เหมือน
กะน้อยรอกถูกกินทำให้เลือดในกายของพวกเขาเดือดพล่าน

"คนงาม ไม่ต้องกลัวไปหรอก ขอข้าเฝ้าดูเจ้าให้ชื่นใจสักที"

หนึ่งในนั้นเอื้อมมือออกมาหาอกเสื้อหญิงสาวอย่างอดใจไม่ไหว
นางหวีดร้องทันทีด้วยความตกใจ

"อย่านะ..."

ทว่ายังไม่ทันได้สัมผัสสอภรณ์บนร่างเล็ก คอเสื้อของชายผู้นั้น
ก็ถูกกระชากไปข้างหลังเสียก่อน

"หลีกไป! ต้องให้ข้าคนแรกสิ"

ชายที่ถูกดึงแทบจะกลิ้งหลุนๆ ไปอีกทางเหมือนลูกหนัง เขา
ตะเกียกตะกายขึ้นจากพื้นแล้วพุ่งเข้าไปใหม่ ผลักสหายของตนพลางตวาด
อย่างจวนเจียว

"เจ้ามีสิทธิ์อะไรจะได้ก่อน! คราวนี้ต้องข้าก่อน"

"บัดซบ! เจ้ากล้าแย้งกับข้ารี"

"ข้าเจอนางก่อน! ข้าก็ต้องได้ก่อน!"

โจรปล้นสวาททั้งสามผลัดกันไปผลัดกันมาพาลงดิ่งทางเกตนเองลง
อย่างไม่วอช้า แยกกันจะเซยชิมรสชาติหญิงงามเป็นคนแรก ต่างตะคอก
ใส่กันด้วยความเดือดดาล ไม่ต่างจากสัตว์เดรัจฉานสามตัวที่กัดกัน
เพื่อแย่งของกิน

หญิงชาวบ้านขดตัวกลมดิก หวาดกลัวเสียจนพันกระทบกันดังกึกๆ
ตัวสั่นระริก

ฮือๆ ใครก็ได้มาช่วยข้าที่ ข้ากลัวเหลือเกินแล้ว...

ราวกับสวรรค์เบื้องบนตอบรับต่อเสียงอ้อนวอน มือเรียวงามเนียนขาว
ปานหยกเนื้อดีข้างหนึ่งจึงโผล่ออกมาจากพงหญ้าอย่างเงียบเชียบ ตะปบ
ปากเล็กๆ ของหญิงสาวผู้นำสงสารเอาไว้ ก่อนจะลากนางเข้าไปในพงหญ้า
อย่างคล่องแคล่ว โดยชายหนุ่มทั้งสามที่ถูกลัษณชาติญาณสัตว์ป่าบดบังสติ
ไม่รู้ตัวเลยแม้แต่คนเดียว

หญิงชาวบ้านเบิกตากว้างด้วยความตกตื่น แล้วสบประสาณเข้ากับ
นัยน์ตาคุ่งามฉายประกายแห่งไหวพริบ ดวงตาคู่นั้นกะพริบปริบๆ ให้นาง
อย่างทุกชนพลาสงสัยญาณให้เงียบเสียง หญิงสาวรีบพยักหน้ารัว
อย่างเข้าอกเข้าใจ มือขาวเนียนที่ปิดปากอยู่จึงคลายออกช้าๆ

ชายต้นหาจัดทั้งสามคนยังทะเลาะกันไม่เลิกว่าใครจะได้ลิ้มรสชาติ
หอมหวานเป็นคนแรก

ทะเลาะกันต่อไปมีแต่จะเสียเวลาเปล่า ใครคนหนึ่งจึงได้เสนอความคิด

"จับไม้สั้นไม้ยาวชะก็สิ้นเรื่อง"

เสียงอะอะมะเหิงหยุดลงทันที ทัวทั้งบริเวณเยียบกริบ ชายหนุ่มทั้งสามคนชะงัก เบิกตามองผู้ชมที่มาอยู่ตรงนั้นตั้งแต่เมื่อไรไม่รู้ได้

หญิงสาวคนหนึ่งนั่งขัดสมาธิอยู่บนหินก้อนใหญ่ นางมีใบหน้างามสะคราญ อายุไม่น่าเกินสิบหกสิบเจ็ดปี นางสาวหมวกเงินใบไม้ไผ่สวมเสื้อป้ายกระโปรงผ้าปานหยาบลายเขียนเทียน บนคองามระหงมีสร้อยคอห่วงเงินประดับด้วยดอกไม้เงิน บนข้อมือสวมกำไลเงินวงหนึ่งเครื่องหน้างดงามราวกับเป็นผลงานชั้นเยี่ยมจากสรวงสวรรค์ ดวงตาเป็นประกายดุจดวงดารา ริมฝีปากอวบอ้อมราวเนื้อหยกชั้นดี นางกะพริบดวงตาซุกซนและคลี่ยิ้มพริ้มเพราะจ้องมองพวกเขา

สตรีวัยกำดัดที่งามหยาดฟ้ามาดินตรงหน้าทำให้ชายหนุ่มทั้งสามแทบตาลนออกจากเบ้า หญิงชาวบ้านคนเมื่อครู่หายไปแล้ว มีหญิงสาวที่งามหยาดเยี่ยมยิ่งกว่ามาแทนที่

นางกินผลไม้ป่าด้วยท่าทางสบายๆ เหมือนกำลังรับชมละครจากสนุกไปด้วย พอเห็นโจรร้ายทั้งสามยืนอึ้งก็พูดขึ้นว่า "ไม่ตีกันแล้วหรือ ตีกันต่อสิ อย่าสนใจข้าเลย ทำเหมือนข้าไม่ได้อยู่ที่นี้เถอะ"

ไม่ได้อยู่ที่นี้? ล้อเล่นหรืออย่างไรกัน

สาวน้อยเฝ้าเหมียวเจียงที่อยู่ตรงหน้างดงามชวนน้ำลายหกกว่าสตรีคนใดที่พวกเขาเคยพบเห็นมาตั้งแต่เกิด แล้วยังจะให้ตีกันต่อได้อย่างไรเล่า

ทั้งสามค่อยๆ หันมาช้าๆ แสยะยิ้มเห็นกระหาย พร้อมอย่างสามขุมเข้าไปล้อมนางไว้คนละทางอย่างสมัครสมานสามัคคี

หญิงสาวเองก็เบิกตากว้าง มองสีหน้าส่อเจตนาชั่วร้ายของชายทั้งสาม แล้วถามอย่างประหลาดใจ "พวกเจ้าคิดจะทำอะไรนะ"

ทั้งสามหันไปสบตากัน ก่อนจะหัวเราะขึ้นมามีอย่างพร้อมเพรียง

"คิดจะทำอะไรยังต้องถามด้วยหรือแม่นาง"

แววตาลามกสามคู่มองนางอย่างโลมเลียพลางใคร่ครวญว่า จะเริ่มกินจากตรงไหนก่อนดี

หญิงสาวถามต่ออย่างไร้เดียงสา "พวกเจ้าคงไม่คิดจะข่มเหงข้า หรือกระมัง"

กลุ่มโจรปล้นสาวทหัวเราะลั่น และหนึ่งในนั้นก็ส่งสัญญาณ

"ลุย!"

หมาป่าเหินกระหายสามตัวกระโจนเข้าใส่เหยื่อพร้อมกัน

ในยามบ่ายที่ฟ้าใสไร้เมฆ สายลมพัดพาไออุ่นของแสงตะวัน ไชยผ่านผืนป่าเขียวขจี

บุรุษผู้หนึ่งนอนอยู่บนกิ่งไม้ เขาสวมเสื้อสีเทา กางเกงรัดรูปกับ รองเท้าหนังหุ้มข้อสูงสีดำ เส้นผมยาวสีดำมะเมื่อมถูกรวบมัดไว้ด้านหลัง สองแขนไขว้ประสานหนุนศีรษะ เปลือกตาปิดสนิท ท่าทางผ่อนคลาย จวบจนเสียงร้องขอความช่วยเหลือที่แว่วมาแต่ไกลทำลายความเงียบสงบนั้น ลง

ดวงตาที่ปิดสนิทเมื่อครู่เบิกโพลงส่องประกายวาววับ ชายหนุ่ม หยัดตัวลุกขึ้นพร้อมกับลัดมือไปหาดาบสีดำตรงเอว แวตาคมกริบ ตวัดมองไปยังทิศทางของเสียง

เพียงครู่เดียวก็คิดว่าหนาก็ต้องเลิกขึ้นด้วยไม่คาดคิดกับภาพที่ได้เห็น
สตรีวัยกำดัดนางหนึ่งวิ่งหน้าเร็ดมาตามทางเดินสายเล็กคดเคี้ยว
ผีเท้าของนางแผ่วเบาวิ่งไวกว การเคลื่อนไหวคล่องแคล่ว ทั้งที่สีหน้าซีดมึน
ออกอย่างนั้น ปากกลับร้องตะโกนปาวๆ

"ช่วยด้วย!...ใครก็ได้ช่วยข้าที!..."

หญิงสาวส่งเสียงร้องโหยหวน ทว่ากิริยาอาการปราดเปรียวฉับไว
นางกระโดดที่หนึ่งก็หยุดรื้ออสังข์สองมือด้วยท่าทางสับสนวุ่นวาย ให้
ชายหนุ่มสามคนที่ตามมาข้างหลังไล่กวาดจนทัน เมื่อฝ่ายนั้นกระหืดกระหอบ
ตามมาใกล้ในที่สุดถึงได้กระโดดแผ่วแล้วต่อไปอย่างร่าเริงสดใสราวกับ
นกน้อยที่แสนเบิกบาน

อาการวิ่งสลับกระโดดทำให้ลูกกระพรวนที่ห้อยประดับอยู่บน
หมวกผ้าสั้นไหวไปมา กระโปรงผ้าป่านเนื้อหยาบลายดอกไม้พลั่วสะบัด
ราวกลีบดอกไม้อันที่ต้องแรงลม

"ช่วยด้วย..."

"อะฮ่าฮ่า แม่นางคนงาม กลางป่ากลางดงแบบนี้ต่อให้ร้องจนคอแตก
ก็ไม่มีใครมาช่วยเจ้าหรอก!"

"โอ๊ย...ข้ากลัวเหลือเกิน...ได้โปรดเมตตาข้าด้วยเถอะ..."

"อย่าหนีนะ!"

"ใครก็ได้มาช่วยข้าที..."

เรื่องแบบนี้ก็มีด้วยหรือ

หญิงสาวมีรูปร่างอ้วนแอ่นบอบบางเหมือนจะปลิวลม การเคลื่อนไหว
คล่องแคล่วว่องไว เสียงร้องฟังดูคล้ายตื่นตระหนก ทว่ามองจากสีหน้า

จะรู้ว่าเจ้าตัวกำลังสนุกเพียงไร ขนาดโดนบุรุษตัวโตๆ ไล่กวาด นางยังมี
 แก่ใจเก็บผลไม้ตามข้างทาง ใช้แขนเสื้อเช็ดให้สะอาดแล้วกัดกินดังกร๊อบ
 จากนั้นก็ลิ้มด้วยความพึงพอใจกับรสชาติหวานฉ่ำของผลไม้ โดยไม่ลิ้ม
 ที่จะเจียดเวลามาร้องตะโกนปानประหนึ่งครวญเพลง

"ข้ากลัวจังเลยน้ำ!..."

กลัว?

นางกระโดดสองก้าว กัดผลไม้กินหนึ่งที่ ก่อนจะหยุดรออย่าง
 สบายใจให้กลุ่มชายฉกรรจ์ที่เหนื่อยจนลึนห้อยวิ่งตามมาทัน ตั้งแต่
 หัวจรดเท้า ส่วนไหนของนางกันที่บ่งบอกว่ากลัว

ดูเสื้อยีนผลไม้ป่าที่ทะกินจนเหลือแต่แกนทิ้ง วังร้องขอความ
 ช่วยเหลือไปพลาง หาของกินตามข้างทางไปพลาง ดวงตาคอยเหลือบแล
 มองว่าต้นไม้ต้นใดออกผลที่ดูเต่งตึงหวานฉ่ำที่สุด

เนตรงามเป็นประกายวาว ผลไม้ลูกโตอวบเต่งตรงนั้นกำลังเชิญชวน
 นางอยู่ไม่ใช่หรือ

ร่างแบบบางปราดเปรียววิ่งไปหยุดใต้ต้นไม้ จังหวะที่กำลังจะ
 เอื้อมมือไปผลิตผลไม้สดเต่งลูกนั้นลงมาก็ปะเข้ากับดวงตาสีดำแวววาม
 ของใครบางคนเข้า ทำให้รอยยิ้มบนใบหน้าชะงักค้างไปทันที

คนที่อยู่บนต้นไม้ก็ผะไปเช่นกันเพราะคิดไม่ถึงว่าจะได้สบตากับนาง
 ตรงๆ เช่นนี้ ดวงตาสองคู่จ้องมองกันนิ่งอยู่อย่างนั้นราวกับขยับเขยื้อนไม่ได้
 ดูเสื้อยีนอันไปถนัดใจด้วยไม่คิดไม่ฝันว่าจะมีคนอยู่บนต้นไม้

นางตกตะลึง จนสงสัย ก่อนจะกลายเป็นหงุดหงิดในท้ายที่สุด
 ดวงตาเบิกกว้างเมื่อครู่หรือลงจนแทบปิด

คนผู้นี้ขึ้นมาทำอะไรบนต้นไม้ล่ะ แล้วคิดจะมองนางอยู่อย่างนี้ ไปอีกนานเท่าไร อย่าบอกนะว่าเขาเห็นการสวมบทบาทของนางเข้าแล้ว

ถูกต้อง นางเดินอยู่บนเขาไม่มีอะไรทำ เปื้อนเสื้อเปื้อน พอไปเจอ ชายเหินกามที่ทำตัวเยี่ยงเศรษฐีจนเข้าโดยบังเอิญ จึงยื่นมือเข้าช่วยผู้บริสุทธิ์ แล้วถือโอกาสหาอะไรสนุกๆ ทำฆ่าเวลาไปในตัว

เล่นแบบนี้สนุกนัก แต่ต้องคำนึงถึงความสมจริง หากถูกใครเห็นเมื่อไร ความสนุกก็จะลดฮวบฮาบ ไม่เหลือความหมายอีกแล้ว

น่าโมโห! เหตุไฉนเขาถึงต้องจ้องเอาๆ ด้วย

อูเสวียนทำหน้าจ้ำ ไม่สบอารมณ์เลย!

"ฮ่า!"

กลุ่มชายบ้าตั่นหาคะโดดเข้ามาล้อมนางไว้

"คนงาม ไหลตามทันจนได้ ดูซิว่าคราวนี้เจ้าจะหนีไปไหนพ้น!"

ชายหนุ่มแต่ละคนเห็นน้อยจนหอบแฮก แต่ทำท่ากระหยิ่มยิ้มย่อง ที่ไล่ตามเหยื่อทันในที่สุด โดยไม่ทันเฉลียวใจสักนิดว่าวิ่งตามจนข้ามเขา มาตั้งครึ่งลูกทำไมถึงเพิ่งตามทันเอาตอนนี้ ช้ายังโง่งเงาเสียจนไม่ทันสังเกตว่า หญิงสาวท่าทางหวาดกลัวเมื่อครู่ในเวลานี้ไม่มีความพรั่นพรึงอยู่บนสีน้าเลย แม้แต่นิดเดียว ช้ายังดูหมดสนุกไปอย่างเห็นได้ชัด

พอชายสามคนที่โดนความใคร่บังตากระโจนเข้าไป อูเสวียน ก็กระโดดหลบอย่างคล่องแคล่ว ระวังที่เปื้อนตัวหลบไปอีกทาง ด้วยความว่องไว ยังมอมของขวัญตกทลายให้ทั้งสามอีกด้วย

ทันทีที่มือเรียวขาวกระตุกอะไรบางอย่างมาจากเอว แลเส้นเรียวสีดำ เป็นมันปลาก็สะบัดออกมาประหนึ่งงูตัวเปรี๊ยะเลื้อยออกจากรู ฟุ้งเข้าใส่

ชายทั้งสามอย่างแม่นยำภายในเวลาชั่วพริบตา เพียงเท่านั้นชายร่างกำยำ
สูงใหญ่ราวกับหมึกก็ล้มลงไปกับพื้นทันที

หญิงสาวแค้นเสียงที่ขึ้นจมูกแล้วเก็บแส้ฟันเข้ากับเอวเหมือนเดิม
จากนั้นก็สะบัดหน้าจากไป วิ่งกระโดดไปได้ไม่กี่ก้าวก็ชะงักก็กราวกับ
นึกอะไรขึ้นมาได้ จากนั้นก็เดินกลับมาโดยที่สายตาดำของเขาเหม็ง

ชาลู้จิ้มองทุกความเคลื่อนไหวของนางจากตำแหน่งที่สูงกว่า มือใหญ่
ยังไม่คลายจากด้ามดาบด้วยสัมผัสได้ถึงกลิ่นอายไม่เป็นมิตรนัก

นางคิดจะทำอะไร

จู่โจม หรือว่าทำหายช้า

ความเป็นไปได้นานับประการผุดขึ้นมาในสมอง ไม่ว่านางจะมีเจตนาใด
เขาก็ต้องเตรียมพร้อมรับมือทุกอย่าง หากนางมีพฤติกรรมส่อแนบใจแต่
แม้เพียงนิด เขาก็จะจัดการรับมืออย่างทันทั่วทั้งที่

แต่แล้ววูๆ นางก็ทำหน้าเบี้ยวลิ้นจุกปากเหมือนผีผูกคอตาย
เล่นเอาเขาผงะไป

นางจงใจทำหน้าที่แบบนั้นใส่เขาเพียงคนเดียว และยังทำใส่ตลอดเวลา
ที่วิ่งหนีห่างออกไปเรื่อยๆ ทุกที จนกระทั่งล้มสลายตาไปแล้วนั่นแหละ

"..."

ความรู้สึกแปลกๆ ที่ไม่อาจบรรยายได้ด้วยคำพูดทำให้คิ้วหนา
ขมวดเข้าหากันแน่น ดวงตาที่มีแต่ความเฉยชาอยู่เป็นนิตยบัณฑ์
ฉายประกายความรู้สึกซับซ้อน

ไม่คิดไม่ฝันจริงๆ ว่านางจะวกกลับมาเพื่อทำหน้าที่ใส่เขา
เพียงอย่างเดียว

ชายแดนแบ่งอาณาเขตระหว่างชาวฮั่นและชาวเหมียวเจียงถือเป็นจุดเสื่อปะทะสังสรรค์

ชาวจีนจึงมาเดินทอดน่องไปตามถนนลาดหินสายใหญ่ เขาสวมหมวกฟางอยู่บนศีรษะ บดบังใบหน้าเฉยชาไว้กว่าครึ่ง เสื้อคลุมกันลมสีดำเต็มไปด้วยฝุ่น เดินฝ่าฝูงชนด้วยฝีเท้ามั่นคง โดยมีอาชಾಯ้าเท้ากุบกับตามหลังเจ้าของอย่างแสนเชื่อง

นับตั้งแต่ย่างเท้าเข้ามาในเมืองปาเถียนไร้กฎหมายแห่งนี้ เสียงอะอะมะเหิงจากวงนักตีมู่ราและวงพนักดังเข้ามาไม่ขาดระยะ แต่เขายังคงมีท่าทางสุขุม ไม่สนใจสิ่งที่อยู่รอบตัว ต่อให้มีใครทะเลาะกันจนถึงขั้นวางหมัดวางมวยหรือไล่ฆ่ากัน เขาก็ยังเมินเฉยราวกับไม่เห็น แต่ก็ได้หมายความว่าความเคลื่อนไหวเพียงน้อยนิดใดๆ จะรอดพ้นสายตาของเขาไปได้

หวัชโมยล้วงกระเป๋ใคร ใครคิดจะเล่นงานใคร เขาเห็นและได้ยินทั้งหมด ทว่าภายนอกเขายังดูนิ่งสงบราวกับไม้ใหญ่เก่าแก่สูงเสียดฟ้าเยือกเย็นไม่ต่างกับลมเหนือที่พัดพาไอนหวนมาให้

เขาเดินไปเรื่อยๆ ด้วยสีหน้าไร้ความรู้สึก ไม่ใส่ใจกับทุกสิ่งที่อยู่ตรงหน้า ตรวจจับเสียงคุ่นเคียดดังเข้ามา

"ชีวิตข้าช่างรันทดเหลือเกิน..."

เท้าที่กำลังก้าวไปข้างหน้าชะงักกึกทันที

หมวกฟางหลุบต่ำถูกยกขึ้นช้าๆ ดวงตาสีดำสนิทเหลือบมองไปทางด้านข้าง แล้วหยุดอยู่ที่ใบหน้าของน้ำตาประหนึ่งบุปผาต้องฝน

"ฮือๆๆ นายท่านผู้มีเมตตาทั้งหลายโปรดรับศพด้วย..."

หญิงสาวแต่งกายแบบชาวฮั่น อารมณ์เรียบง่าย ผมเผ้าค่อนข้างจะกระเซิง แม้ใบหน้าจะปราศจากเครื่องประดับใดๆ แต่ก็ยังสะท้อนความงามตามธรรมชาติออกมาเต็มเปี่ยม ดึงดูดสายตาทุกคู่ของผู้สัญจรไปมาได้ตั้งแต่แรกเห็น

ที่นี่มักจะมีชาวบ้านยากไร้ทางเหนือมาร่ำไห้ขอความช่วยเหลือ แต่โดยปกติมักจะไม่ได้ได้รับความสงสารเห็นใจ เพราะความยากไร้ไม่ใช่ของแปลกสำหรับคนที่นี่ ชาวบ้านในเมืองล้วนแต่มีความเป็นอยู่แร้นแค้นชีวิตแร้งกัดด้วยกันทั้งนั้น ต่างต้องปากกัดตีนถีบช่วยเหลือตนเอง ไม่มีใครว่างพอจะมาสนใจเรื่องของคนอื่น

แต่แม่นางน้อยผู้มีรูปโฉมประหลาดโลกคนนี้ก็กลับดึงดูดความสนใจจากผู้คนรอบข้างได้สำเร็จ ทุกคนต่างสนใจใคร่รู้ในชะตากรรมของนาง ใครคนหนึ่งปรารถนาจะไปแสดงความห่วงใยทันที

"แม่นาง เหตุใดจึงได้ร้องไห้ด้วยความเจ็บปวดถึงเพียงนี้เล่า"

คู่เสวียนซีไปยังศพที่นอนอยู่บนเสื่อข้างๆ น้ำมูกน้ำตาไหลนอง ใบหน้านาง

"นายท่านท่านนี้...ท่านพ่อของข้าน้อยมีอันเป็นไป ที่บ้านยังมีแม่นอนป่วย ไหนจะน้องชายน้องสาวที่ไม่มีจะกิน วอนขอความช่วยเหลือจากท่านผู้มีน้ำใจสละเงินช่วยข้าน้อยฝังศพพ่อ แล้วข้าน้อยและครอบครัวจะติดตามรับใช้ท่านตลอดไปเป็นการตอบแทน"

"ความหมายของแม่นางก็คือ...เจ้าชายตัวเพื่อฝังศพพ่ออย่างนั้นหรือ"

หญิงสาวพยักหน้าหงึก "เจ้าค่ะ"

หลายคนตาวาวขึ้นมาทันที ต่างแย่งกันแซ่ซ้องความกตัญญูของนาง

แต่สิ่งที่พวกเขาสนใจยิ่งกว่านั้นคือใบหน้าและเรือนร่างชวนพิศของนางต่างหาก

หากคนที่อยู่ตรงนี้เป็นลูกกตัญญูผู้มีใบหน้าธรรมดา ต่อให้ร้องให้จนน้ำตาเป็นสายเลือดรับรองว่าจะไม่มีใครแยแส ในเมืองที่เต็มไปด้วยความวุ่นวายและอยู่ห่างไกลอำนาจจักรพรรดิเช่นนี้ น้ำใจและความสงสารไม่มีความหมายแต่อย่างใด เพราะในกลียุคนี้ ราษฎรที่มีความเป็นอยู่น่าสงสารมีเกลื่อนกล่น พ่อแม่ใครตายก็ไม่มีใครสำคัญไปกว่าการตายของมดตัวหนึ่ง

ทว่าหากคนที่นั่งร่ำให้เป็นหญิงสาวสะคราญโฉม ผลที่ได้ย่อมต่างออกไป

ชาวู๋จี้จ้านางได้ในทันที ต่อให้การแต่งตัวเปลี่ยนไป นางก็ไม่อาจรอดพ้นสายตาของเขาไปได้

คิ้วดกหนาขมวดเข้าหากันขณะจ้องมองใบหน้าที่กำลังร้องไห้ อย่างน่าเวทนา เจอกันคราวก่อน นางเล่นละครเป็นหญิงอ่อนแอหลอกให้ชายบ้าตันทหาสามคนไล่ตาม มาคราวนี้นางปลอมเป็นลูกกตัญญูที่ยอมขายตัวหาเงินฝังศพพ่อ นี่นางคิดจะทำอะไรกันแน่

คนที่ไม่เคยแยแสสิ่งรอบกายและไม่มีอารมณ์จะสนใจเรื่องชาวบ้านอย่างเขา เวลานี้กลับหยุดทำอย่างผิดวิสัย ด้วยอยากรู้นางคิดจะเล่นลูกไม้ใด

ชายวัยกลางคนในอาภรณ์แพรต่วนสีเขียวปราดเข้าไปช่วยประคองหญิงสาวขึ้นจากพื้น แล้วถามผ่านรอยยิ้มละไม "แม่นางหักห้ามใจเสียเถอะ เรื่องฝังศพพ่อเจ้าเดียวข้าจะจัดการให้เอง" พุดพลาญลุบไล้มือเล็ก

เนียนละเอียดขณะมองใบหน้าดวงตาเป็นมัน

คู่เสวียนกะพริบดวงตาฉ่ำน้ำของตน ทำท่าจะกระแสะกายเข้าใกล้
ชายวัยกลางคนด้วยท่าทางตื่นตัน

"นายท่านท่านนี้...ท่านช่างมีเมตตาเหลือเกิน..."

"ซ้าก่อน!"

ชายในอาภรณ์สีน้ำเงินก้าวออกจากกลุ่มคน เขามีลักษณะท่าทาง
ภูมิฐาน ดูก็รู้ว่าไม่ใช่คนธรรมดา พอเดินออกมาก็รีบพูดขึ้นทันที "ไม่ว่า
เขาจะให้เท่าไร ซ้าจะให้เท่าตัว"

คู่เสวียนทำตาเป็นประกาย "จริงหรือ"

"ซ้าพูดจริงทำจริงเสมอ ไม่เพียงแต่พ่อเจ้า แม้แต่แม่กับน้องที่อยู่
ที่บ้านต่อให้เป็นหรือตาย ซ้าก็จะรับเป็นธุระให้เอง รับรองได้เลยว่า
จากนี้ไปเจ้าและครอบครัวจะต้องมีความเป็นอยู่ที่ดี ไม่ต้องทุกข์ร้อน
เรื่องใดอีกแล้ว" ชายคนนั้นตอบกรับรอง

คู่เสวียนรีบพยักหน้าเร็วขยับเข้าไปใกล้เป้าหมายใหม่ด้วยท่าทาง
ซบเซา

"นายท่าน ครอบครัวของข้าน้อยต้องพึ่งท่านแล้วนะเจ้าคะ..."

ชายชุดเขียวถูกแย่งขึ้นปลามันไปต่อหน้าต่อตา มีหรือจะทำใจ
ยอมให้หญิงงามตรงหน้าถูกคนอื่นคว้าไปครอง จึงรีบวาดทันที
"นี่ พูดกันให้รู้เรื่อง ซ้ามาก่อนนะ!"

ชายชุดน้ำเงินแค้นหัวเราะ "จะทำบุญสุนทานมีก่อนมีหลังด้วยหรือ
การทำความดีไม่จำเป็นต้องหลีกเลี่ยงให้ใครนี่!"

"เจ้าคงถูกตาต้องใจความงามของแม่นางผู้นี้สินะ"

"เหลวไหลสิ้นดี! เจ้าต่างหากที่หมายปองตัวนาง ไม่มีเจตนาดี!"

เดิมที่ชายสองคนนี้ก็ยอมทุ่มเงินทุ่มทองเพื่อแย่งตัวนางเพราะ
ต้นหางัดตาอยู่แล้ว แต่ถึงตายอย่างไรก็ไม่มีใครกล้ายอมรับ ทั้งยังด่าว่า
ฝ่ายตรงข้ามคิดไม่ซื่อกับนางอีกด้วย

ฉู่เสวียนค่อยๆ ก้าวเข้ามาอยู่ตรงกลางระหว่างคนทั้งคู่อย่างไม่รีบร้อน
แล้วเลือกห้ามทัพในจังหวะที่เหมาะสมที่สุด

"นายท่านทั้งสองอย่าได้ทุ่มเถียงกันเลย ตามที่ข้าพเจ้าพูด ท่านทั้งสอง
ล้วนแต่เป็นผู้มีจิตเมตตาารวกับพระโพธิสัตว์ เปี่ยมคุณธรรม คิดอยากจะ
ช่วยเหลือผู้ตกทุกข์ได้ยาก ไม่ใช่คนเลวที่ละโมภอยากครองหญิงงาม
แต่อย่างใด ใช่หรือไม่เจ้าคะ"

ทั้งสองรีบพยักหน้าหงึกหงัก หน้าบานเป็นจันเชิงที่สาวงามชม
จะตั้งต้องดีให้ตาย หากไม่รีบฉวยโอกาสนี้บ่อยอให้มากๆ
ก็น่าเสียดายแย่

ฉู่เสวียนงดฝีมือการแสดงออกมาใช้สุดความสามารถขณะแนะนำ
อย่างแนบเนียน

"ในเมื่อนายท่านทั้งสองอยากจะทำบุญสุนทานด้วยกันทั้งคู่
ทุ่มเถียงกันไปก็ไม่ก่อให้เกิดประโยชน์ใดขึ้นมา จะต้องให้โอกาสท่านทั้งสอง
ได้แข่งกันอย่างยุติธรรมถึงจะถูก"

นางพูดได้มีเหตุผล แม้แต่ชาวบ้านที่ล้อมวงยืนดูก็ยังพยักหน้า
อย่างเห็นพ้อง

"ตามความเห็นของข้า ถ้าท่านใดให้ราคาสูงกว่า ท่านนั้นก็จะได้รับ
ผลบุญครั้งนี้ไป ทุกท่านว่าวิธีนี้ดีหรือไม่"

เมื่อเสียงหวานถามเป็นเชิงขอความเห็น เหล่าคนมุงก็ให้ร้อง
แสดงความเห็นด้วยทันที

ท่ามกลางเสียงอื้ออึงของชาวบ้านที่อยู่รายล้อม ชายฐานะดีทั้งสอง
คนปฏิเสธไม่ออกด้วยเกรงว่าจะเสียหน้า นับตั้งแต่แรกเริ่มจนถึงตอนนี้
นางเล่นบทหญิงสาวยอดกตัญญูที่ยอมขายตัวหาเงินฝังศพพ่อได้อย่าง
แนบเนียน ข้ายังควบคุมสถานการณ์ได้อยู่หมัด

โอกาสทองมาอยู่ตรงหน้าแล้ว ชู่เสวียนทำน้ำตาคลออย่างน่าสงสาร
หันใบหน้านางของตนไปมองชายหนุ่มในที่นั้นอย่างน่าเวทนาพร้อม
พยายามพูดโน้มน้าว

"เพื่อความยุติธรรม ถ้านายท่านท่านใดในที่นี้มีเจตนาคิดอยากทำบุญ
ก็ขอเชิญเข้าร่วมเสนาธรรมาได้เต็มที่ ผู้ใดเสนาธรรมาสูงสุด ผู้นั้นจะได้ผลประโยชน์
ไปครอง หลังเสร็จเรื่องแล้ว ข้าน้อยจะตอบแทนพระคุณสุดตัวเลยทีเดียว..."

ทันใดนั้นนางก็ต้องผละไป

ใบหน้านางน้ำตาของชู่เสวียนชะงักค้างในทันทีเมื่อเห็นใบหน้าคุ้นเคย
จากกลุ่มคน

ชาชู่จี้มองนางด้วยอาการเหงื่อตก บอกตามตรงว่าเขาเพียงแค
ตั้งใจจะยื่นตุลละครฉากสนุกเท่านั้น คิดไม่ถึงว่าคนจะเยอะขึ้นเรื่อย ๆ
จนเขาถูกดันมาอยู่ข้างหน้า และปะเข้ากับสายตาของนางที่กำลังกวาดมอง
รอบวงพอดี

ชู่เสวียนแหงนหน้ามองใบหน้าเฉียบขาดที่อยู่ใต้หมวกฟาง

เขานั้นเอง!

ไม่คิดไม่ฝันเอาเสียเลย นางอุตสาหิบน้ำตาบ้นยิ่งมียากลำบาก

จนถึงเวลาสำคัญแล้วแท้ๆ ดันต้องมาเจอบุรุษผู้นี้ เล่นเอาบทบาทการแสดง
ที่แสนแนบเนียนเกือบจะสะดุด

เขามายืนทำบ้าอะไรอยู่ตรงนี้ อย่าบอกนะว่าคิดจะเปิดโปง
เรื่องปั่นน้ำเป็นตัวของเขา

ดวงตาคู่งามฉายประกายดูต้นถิลมองเขาเป็นเชิงข่มขู่ว่าหากเขา
กล้าทำลายงานนางละก็ นางจะต้อง...

"หนึ่งพันตำลึง!"

มือใหญ่ของใครคนหนึ่งดึงนางเข้าไปไว้ในอ้อมแขนจากทางด้านหลัง
ทำให้หญิงสาวแทบเซล้ม

"ข้าให้หนึ่งพันตำลึง! ไม่มีใครเสนอราคามากกว่าข้าแล้วแน่ๆ
แม่นาง ข้าจะคอยดูแลความเป็นอยู่ของคนในครอบครัวเจ้าให้เอง!"

อุเสียนแทบกัดฟัน เผลอเพียงครู่เดียวเท่านั้นก็ถูกชายกักขฬะคนนี้
เอาเปรียบเสียได้ เวนางมีไว้ให้กดง่ายๆ หรือไรกัน ความไม่พอใจของนาง
ระเบิดออกมาอย่างกลั่นไม่อยู่

"ท่านบอกว่าหนึ่งพันตำลึงแล้วคนอื่นจะเชื่อหรืออย่างไร ต้อง
เอาออกมาให้เห็นสิถึงจะน่าเชื่อถือ"

"ง่ายมาก! ดูเสีย นี่ใช่หรือไม่"

ตัวเงินใบหนึ่งแกว่งไปมาตรงหน้า หมึกสีดำบนนั้นเขียนคำว่า
เงินหนึ่งพันตำลึงเอาไว้ชัดเจน ข้ายังมีตราประทับสีแดงเข้มจาก
ร้านแลกเงินคลังสินยีนยันอีกด้วย

ร้านแลกเงินคลังสินยีนยันเป็นร้านแลกเงินที่มีชื่อที่สุดของทางตอนเหนือ
ตัวแลกเงินใบนี้ไม่มีทางเป็นของปลอมไปได้แน่

จากที่ทำหน้าบูดเบี้ยอย่างไม่มีพื่อใจ ชู่เสวียนรีบปั่นสีหน้าซาบซึ่งทันที
มองตัวแลกเงินด้วยดวงตาเป็นประกายระยิบระยับ

"นายท่าน ท่านช่างมีใจเมตตาอะไรอย่างนี้..."

"เรื่องนั้นแน่นอนอยู่แล้ว รีบจัดการฝังศพพ่อเจ้า แล้วกลับบ้าน
ไปเก็บข้าวของมาอยู่กับข้าชะ"

"เจ้าคะ"

นางรีบเก็บตัวเงินอย่างรวดเร็ว ก่อนจากไปยังไม่ลืมยัดตัวค่านับรอบวง
เพื่อขอบคุณทุกคนที่ให้การสนับสนุน จากนั้นก็เดินตามชายผู้ซื้อตัวไป
อย่างสงบเสียงยึมเรียบร้อยปานประหนึ่งกรรยา

เมื่อมีคนได้หญิงงามไปครอง เหล่าคนมุงทั้งหลายจึงสลายตัว

แม้ร่างอ่อนแอจะเลี้ยวกลับไปในตรอกแล้ว ชาอู่จี้ก็ยังยืนนิ่งอยู่ที่เดิม
ดวงตามองตามทิศทางที่หญิงสาวลืบทาไปโดยไม่เอ่ยอะไรออกมา

ยืนเงิบๆ อย่างนั้นอยู่สักพัก เขาก็ทำท่าจะเดินจากไปบ้าง แต่
ใบหน้าดวงหนึ่งโผล่ออกมาจากมุมตรอกแล้วจ้องเขาเขม็ง ทำให้ปลายเท้า
ของเขาชะงักค้างอยู่กับที่

ใบหน้านางแลลุ่มทำตาถลนเหมือนศพนอนตายตาไม่หลับใส่เขา

ชายหนุ่มนิ่งไป ได้แต่ยืนอึ้งมองนาง ไม่นานนักใบหน้าดวงนั้น
ก็หายลับเข้าไปในตรอกอีกครั้ง

"..."

นี่เป็นครั้งที่สองในชีวิตที่เขาโดนทำหน้าผีใส่ พิเศษหน่อยตรงที่
ฝ่ายตรงข้ามเป็นคนเดียวกันทั้งสองครั้ง

ความรู้สึกแปลกๆ ทำให้ควักดาขวัดเข้าหากันอีกครั้ง ดวงตา

สีดำแซมสะท้อนความรู้สึกลมสนปนเปอย่างที่ไม่ค่อยได้เห็นนัก

กลุ่มคนแยกย้ายกันไปแล้ว เสียงอะอะมะเหม็งรอบตัวจึงดังมาให้ได้ยินอีกครั้ง

เขาจึงมาเดินต่อไปช้าๆ โดยที่ยังสงวนปากสงวนคำเหมือนเดิม

ไม่นานนักชาอู๋จี้ก็เหลือบไปเห็นคนสามคนทำลับๆ ล่อๆ อยู่ในตรอกเล็กจากทางหางตาโดยบังเอิญ เขาไม่ใช่คนช่างสงสัย แต่สัญชาตญาณบอกเขาว่าคนสามคนนี้จะต้องมีส่วนเกี่ยวข้องกับละครขายตัวฝั่งศพพอเมื่อครุ่นแน่ ความคิดนั้นทำให้ปลายเท้าทั้งสองข้างค่อยๆ เดินเข้าไปใกล้อย่างไม่รู้ตัว ขณะเงยหูฟังว่าคนเหล่านั้นสนทนาอะไรกันบ้าง

"ท่านแม่ พี่สาวคนนั้นจะกลับมาจริงหรือ"

"กลับมาสิ นางบอกว่าจะหาวิธีช่วยให้เราฝั่งศพท่านพ่อ และบอกให้พวกเราอนางอยู่ตรงนี้"

"ฮือๆ ท่านพ่อ..." เด็กหญิงตัวน้อยสะอื้นให้

"แม่บอกแล้วมิใช่หรือว่าอย่าร้องให้ ท่านพ่อไปดีแล้ว จะไม่กลับมาอีกแล้ว พวกเราจะต้องเข้มแข็ง" หญิงม่ายโอบกอดลูกสาวอย่างรักใคร่

"ท่านแม่ พวกเรานิ่งร้องให้ตั้งนาน เหตุใดถึงไม่มีใครสนใจเลย แต่พอพี่สาวคนนั้นร้องให้ชั่วคราว ทุกคนก็แย่งกันช่วยฝังศพท่านพ่อแล้ว хорับ" เด็กชายตัวน้อยถาม

หญิงม่ายตอบเบาๆ "แม่นางใจงามคนนั้นจะต้องเป็นพระโพธิสัตว์จุติลงมาเกิดเป็นแน่ถึงได้มาช่วยพวกเรา นางให้พวกเราอยู่ที่นี่ บอกว่าหลังจากหาคนมาฝังศพท่านพ่อแล้วจะยกเงินที่เหลือให้ คราวนี้พวกเราก็จะไม่ต้องทนหิวอีก ดังนั้นพวกเจ้าไม่ต้องร้องไห้แล้ว เข้าใจหรือไม่

ไม่อย่างนั้นวิญญาณของท่านพอที่อยู่บนสวรรค์จะไม่สบายใจ"

เด็กชายปาดน้ำตาแล้วพยักหน้าอย่างเข้มแข็ง "ข้าจะไม่ร้องให้!"

"ชะ...ข้าก็ไม่ร้อง" เด็กหญิงสูดจุกแล้วโผล่เข้าไปซุกอกมารดา
เหมือนอย่างพี่ชาย

หญิงม่ายยิ้มทั้งน้ำตา "โอ...พวกเจ้าเป็นคนดีของแม่จริงๆ"

ร่างที่อยู่ตรงหัวมูมย่นฟังอยู่เงียบๆ โดยไม่ขยับเขยื้อน

ไม่นานนักพี่สาวที่พวกเขาพูดถึงก็ปรากฏตัว

ร่างแบบบางใกล้เข้ามาเรื่อยๆ ท่าทางน่าเวทนาในตอนนั้นหายวับ
ไปแล้ว สิ่งที่มาแทนที่คือสีหน้าสดใสร่าเริง บ่งบอกถึงเขาวนปัญญา
ใบหน้านางดงามยิ้มร่ามาให้สามแม่ลูกแต่ไกล

"ได้แล้ว"

พอมาถึงตรงหน้าทั้งสาม ดูเสวียนก็ยึดถุงเงินใส่มือหญิงม่าย

"เ้า ไปหาเสื้อผ้าสะอาดมาเปลี่ยนกันก่อน จากนั้นก็หาโรงเตี๊ยมพัก
กินอะไรให้อิ่ม เงินถุงนี้มากพอที่จะให้พวกเจ้ากลับบ้านเกิดไปใช้ชีวิต
อย่างมีความสุขได้อีกหลายปีทีเดียว!"

หญิงม่ายมองเงินในมือ ทั้งประหลาดใจทั้งดีใจ

"แม่นาง พวกเราแม่ลูกไม่ใช่ญาติมิตรหรือคนรู้จักของท่าน แต่ท่าน
ยินดีช่วยพวกเราฝั่งศพพ่อของเด็กๆ ข้ายังให้เงินให้ทอง ไม่ให้พวกเราอดตาย
ในต่างเมือง พวกเราแม่ลูกไม่รู้จะตอบแทนท่านอย่างไรเลยจริงๆ"

"ตายจริง คุณเข่ากันทำไม รีบลุกขึ้นมาเร็วเข้า ไม่ใช่เรื่องใหญ่อะไร
เสียหน่อย เรื่องร้องไห้ให้คนตายนะข้าณัดนัก ไม่เป็นปัญหาแต่อย่างใด"

เด็กหญิงถามอย่างไร้เดียงสา "พี่สาว ร้องไห้ให้คนตายแล้ว

จะได้เงินหรือเจ้าคะ"

"ไม่ได้ค่ะ เป็นเด็กเป็นเล็กอย่าเรียนรู้อะไรสงเดชสิ"

"ถ้าอย่างนั้นพอเข้าโตแล้วก็เรียนรู้ได้ใช่ไหม"

"ถ้าเจ้าอยากเรียนรู้ต้องไปเรียนวิชาชีพก่อน จะได้ช่วยจัดคนพาล
อภิบาลคนดี แต่กว่าจะถึงตอนนั้น เจ้าก็ต้องร้องไห้ให้คนตายแล้ว"

"ทำไมรี"

"เพราะพี่สาวอยากช่วยพวกเจ้าถึงได้แกล้งร้องไห้ ทำอย่างนี้
อันตรายนานะ ถ้าไม่ระวัง จากที่แกล้งร้องไห้ได้กลายเป็นร้องไห้จริง ๆ
แน่ ที่นี้ไม่สนุกแล้ว"

แต่ในสายตาของใครบางคน นางเล่นละครตบตาอย่างสนุกสนาน
ตั้งแต่ต้นจนจบเลยนี่นา

หลังจากยืนมองอยู่ครู่ใหญ่ ร่างตรงหัวมุมก็หมุนตัวเดินกลับออกไป
สู่ถนนใหญ่อย่างเงียบเชียบอีกครั้ง ไม่นานนักก็เห็นชายกลุ่มหนึ่งถือมิด
ถือไม้วิ่งสวนมาจากอีกด้าน ท่าทางเหมือนกำลังมองหาอะไรสักอย่าง

"บ้าเอ๊ย! นางผู้หญิงนั่นกล้าหลอกเงินข้า ครูเดียวก็เชิดเงินหนีไปแล้ว
นางจะต้องยังอยู่แถวนี้แน่ หนีไปได้ไม่ไกลหรอก ลากตัวนางออกมา"

"ขอรับ คุณชาย!"

ชายฉกรรจ์ส่งเสียงรับคำขณะถืออาวุธคันหาให้ชุดมุน แต่ละคน
มีนิสัยป่าเถื่อนอันธพาล เพราะเห็นได้ชัดว่าจิตใจชั่วช้าของบนแวงข้างทาง
ล้มระเนระนาด ไม่นานนักคนทั้งกลุ่มก็ร้องเสียงหลง

"เหวอ!"

ชายกลุ่มนั้นกระโดดไปมาราวกับคนเสียสติ

"ตะ...ตัวอะไรไม่รู้ไต่อยู่ในเสื้อข้า!"

"ข้าก็ด้วย!"

"อ้าก! ขะ...ข้าข้าซาไปหมดแล้ว!"

"มีอะไรไต่เข้ามาในปากข้า!"

"ตัวอะไรมันกัดหลังข้า!"

"เจ็บหูเหลือเกิน!"

"นี่มันอะไรกัน มนตร์ดำอย่างนั้นรี!"

บนถนนลาดหินสากกว้าง ผู้คนที่สัญจรไปมาต่างหันไปมองชายกลุ่มนั้น หากใครมีวรยุทธ์จะคาดเดาได้ทั้งสิ้นว่าคนกลุ่มดังกล่าวจะต้องขัดแย้งขัดขานใครเข้าแน่ แต่ไม่มีใครดูออกว่าคนลงมือคือผู้ใด

ท่ามกลางเสียงวิพากษ์วิจารณ์ต่างๆ นานา ร่างสูงตระหง่านอันเงี้ยบบัง ยังคงเดินต่อไปอย่างมั่นคง หมวกฟางบนศีรษะหลุบต่ำตั้งแต่ต้นจนจบ จูงม้าเดินห่างออกไปทุกที

(ติดตามอ่านต่อได้ในฉบับเต็ม)

ติดตามความสนุกเพิ่มเติมได้ที่

<http://store.jamsai.com/9786160623440.html>